

здійснює контроль за льотною придатністю та експлуатацією цього повітряного судна.

До реєстраційного посвідчення заноситься інформація про повітряне судно та власника повітряного судна на підставі заявки на реєстрацію (перереєстрацію) повітряного судна і документів, передбачених цими Правилами, наданих до уповноваженого органу з питань цивільної авіації.

З дня реєстрації цивільного повітряного судна у Державному реєстрі цивільних повітряних суден України всі записи, зроблені раніше стосовно цього судна у реєстрах повітряних суден інших держав, Україною не визнаються. Якщо повітряне судно не виключено з Державного реєстру цивільних повітряних суден України, занесення його до реєстру повітряних суден іншої держави Україною не визнається. Уповноважений орган з питань цивільної авіації може відмовити в реєстрації цивільного повітряного судна у разі, якщо повітряне судно не відповідає встановленим вимогам щодо льотної придатності, охорони навколишнього природного середовища або інших обмежень, що встановлені уповноваженим органом з питань цивільної авіації.

Реєстраційне посвідчення повітряного судна, свідоцтво про виключення повітряного судна, сповіщення про надання державного і реєстраційного знаків, тимчасове облікове посвідчення повітряного судна підписуються керівником уповноваженого органу з питань цивільної авіації або його заступником та скріплюються гербовою печаткою уповноваженого органу з питань цивільної авіації. Заявник сплачує державні збори за реєстрацію (перереєстрацію) повітряного судна у Державному реєстрі цивільних повітряних суден України, виключення його з цього реєстру, надання державного і реєстраційного знаків згідно з [Положенням про Державний спеціалізований фонд фінансування загальнодержавних витрат на авіаційну діяльність та участь України у міжнародних авіаційних організаціях](#), затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 28 вересня 1993 року № 819 (у редакції постанови Кабінету Міністрів України від 16 червня 1998 року № 889).

Уповноважений орган з питань цивільної авіації не видає будь-яких документів, які підтверджують право власності на повітряне судно. Відомості, що знаходяться у Державному реєстрі цивільних повітряних суден України, розміщуються на сайті уповноваженого органу з питань цивільної авіації.

Не буде зайвим зазначити, що договір купівлі-продажу повітряного судна може стати підґрунтям укладання інших цивільно-правових договорів, зокрема на обслуговування предмету договору або договорів щодо зберігання повітряного судна. Особливістю, що характеризує предмет зазначеного договору є використання злітно-посадкової смуги тощо.

Співвідношення норм цивільного та господарського права щодо визнання договорів недійсними

Сокирчук М.А., слухач Вінницького відділення ННІЗН НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук *Петровський А.В.*

В суспільстві існує певне коло правовідносин - цивільних і господарських - які регулюються конкретними законодавчими актами. На практиці ж виникає ряд колізій між окремими нормами Цивільного і Господарського кодексів з точки зору регулювання договірних відносин, а також коректності їх викладення - юридичних формулювань.

Так, недійсності правочинів присвячені ст. ст. 215-236 ЦК України; ст. ст. 207-208 ГК України; окремі норми про недійсність правочинів також містяться у спеціальному законодавстві (наприклад, у законодавстві про приватизацію, Законі України від 12 травня 1991 р. «Про захист прав споживачів», Законі від 6 жовтня 1998 р. «Про оренду землі» тощо).

Виникає просте логічне питання: нормами якого законодавчого акту користуватися при визнанні господарського договору недійсним, адже в судовій практиці часто виникають спори про визнання договорів недійсними з підстав їх суперечності актам законодавства, яке не є цивільним (антимонопольного, податкового тощо)? Крім того, виникає питання щодо правомірності визнання судом недійсними правочинів у зазначених випадках на підставі норм ЦК України?

Ч. 1. ст. 175 ГК України зазначає, що майнові зобов'язання, які виникають між учасниками господарських відносин, регулюються Цивільним кодексом України з урахуванням особливостей, передбачених Господарським кодексом України. До майново-господарських зобов'язань відносять цивільно-правові зобов'язання, що виникають між учасниками господарських відносин при здійсненні господарської діяльності, в силу яких зобов'язана сторона повинна вчинити певну господарську дію на користь другої сторони або утриматися від певної дії, а управнена сторона має право вимагати від зобов'язаної сторони виконання її обов'язку.

Виходячи зі змісту ст. 175 ГК України норми ЦК України щодо визнання правочинів недійсними застосовуються і до господарських договорів. Разом з тим, ст. 207 ГК України говорить про визнання недійсним господарського зобов'язання, якщо воно або не відповідає вимогам закону, або вчинено з метою, яка наперед суперечить інтересам держави та суспільства, або укладено учасниками господарських відносин з порушенням хоча б одним із них господарської компетенції (спеціальної правосуб'єктності). Втім недійсним має вважатися саме договір, а вже, як наслідок, недійсними стають зобов'язання, що виникли на його основі, а не навпаки. Більше того, господарський договір може бути підставою виникнення не одного, а декількох договірних зобов'язань.

Отже, виникає питання: як кваліфікувати договір, якщо тільки одне з декількох зобов'язань, що виникли на його підставі, буде визнано недійсним за ст. 207 ГК України? Відповідно варто змінити назву ст. 207 ГК України «Недійсність господарського зобов'язання» на «Недійсність господарського договору» та відповідно відкоригувати її зміст.

Проблеми отримання приватної інформації, наділеної науковою, художньою чи історичною цінністю

Софіюк Т.О., здобувач кафедри цивільного права та процесу НАВС
Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор *ЗаїкаЮ.О.*

Фізична особа має право на особисте життя та його таємницю. Події, факти особистого життя фізичної особи можуть бути розголошені іншими особами лише за умови, що вони містять ознаки правопорушення, що підтверджено рішенням суду, а також за її згодою. Збирання, зберігання, використання і поширення інформації про особисте життя фізичної особи без її згоди не допускаються, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини. Фізична особа